

ENTREVISTA A

Òscar Giménez

La família, els amics i l'esport van ser els revulsius que van ajudar Òscar Giménez a reestructurar la seva vida després que un accident de moto provocat per l'altre conductor el deixés paraplègic quan només tenia 20 anys. Avui, a l'edat de 32 anys, amb l'experiència pròpia i una llicenciatura en psicologia, ajuda els pacients de l'Institut Guttmann, centre de referència en el tractament de les persones amb lesió medul·lar, a superar el trauma de la discapacitat. Assegura que no ha deixat de fer res que volgués fer pel fet d'anar en cadira de rodes. Fa uns dies va quedar segon a la Mitja Marató de Granollers i ha participat en proves mítiques com la Marató de Nova York o la Mitja Marató d'Oita, al Japó, sempre fidel a l'entrenador i als companys del Club Atlètic Granollers, amb qui va ser campió del món de mitja marató l'any 1998.

© PERE CORNELLAS

Quina és la teva feina?

Estic fent intervencions psicològiques a l'Institut Guttmann, on vaig ser pacient i vaig fer la rehabilitació després de l'accident. Durant la carrera vaig fer el pràcticum a l'Institut Guttmann i després m'hi he quedat a fer aquest tipus de col·laboracions.

Com valores aquesta experiència?

Com a molt a positiva. He viscut el procés del que va en moto, tens un accident, et porten a la Guttmann i comences a fer el procés rehabilitador i d'acceptació de la discapacitat. Ara, a part de la meva formació acadèmica, tinc la meva formació pràctica. No sé el que durarà l'experiència però de moment estic molt content. A l'Institut Guttmann hi ha diversos projectes oberts. En més o menys grau, una lesió medul·lar, una minusvalidesa i una seqüela com és una cadira de rodes de per vida porten alguna alteració psicològica sia depressió, ansietat, manies, fòbia, etc. En la major part dels casos es treballa psicològicament i se supera i es torna a l'estat d'abans. A l'Institut Guttmann hi ha uns grups de suport que són teràpies grupals, després es fan revisions psicològiques periòdiques i també intervencions psicològiques. Estic una mica en tot això i també estic en un projecte de recerca d'imaginaria mental. Bàsicament té a veure amb el fet que quan una persona té una lesió medul·lar, perd la sensibilitat a les cames, que deixen de rebre informació. S'està veient que aquelles parts que no funcionen el cervell, amb la seva plasticitat, les agafa per fer servir per a d'altres coses i, en certa manera, (les persones discapacitades) tenim més desenvolupades altres capacitats com la visual, el càlcul mental...

“En el món de la discapacitat l'esport és molt important... t'ajuda a desenvolupar-te com a persona, a superar les dificultats i a posar-te reptes”

Qui i què et va ajudar a superar la teva discapacitat?

Primer, les persones del meu entorn, família, amics, metges i companys de l'Hospital. Sobretot els amics. Perquè per a la família, i més en el meu cas que sóc fill únic, és un trauma molt gran i tendeix a sobreprotegir-te. Et volen ajudar tant que la majoria de vegades em lloc d'ajudar-te a fer passes endavant les fas endarrere o almenys no et desenvolupes, tot i que ho fan amb la millor intenció del món. En canvi, amb els amics no existeix aquesta dinàmica de sobreprotecció. Realment em vaig adonar dels amics que tenia, molt bons. Em van ajudar molt a tirar endavant.

M'han comentat que entre els teus amics et van regalar un cotxe adaptat.

Va ser una sorpresa bestial. En el món de la cadira de rodes el desplaçament en cotxe propi és imprescindible perquè no estan adaptats ni els trens, ni els metros, ni els autobusos, tot i que cada vegada n'hi ha més. Si vols anar a Barcelona, dels autobusos interurbans potser d'una flota de deu n'hi ha un d'adaptat. El tren, ni t'explico, és impossible agafar-lo. Jo ja tenia idea de comprar un cotxe, però sense que jo me n'assabentés la gent de l'Agrupament Escolta Sant Esteve, amb qui jo estava relacionat, -aprofito aquesta entrevista per donar-los les gràcies pel que van fer per a mi-, van recollir diners organitzant diverses activitats i em van comprar un cotxe. Va ser la millor eina que em podien donar.

La teva discapacitat t'ha impedit fer alguna cosa que t'hauria agradat fer?

Es pot fer tot, però de forma diferent, tot adaptat. Per exemple, jo faig atletisme i vaig córrer la Mitja Marató l'altra dia,